

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 2603/2024
19.09.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранке Дражић, председника већа, Марине Милановић, Весне Мاستиловић, Иване Рађеновић и Владиславе Милићевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Миодраг Јанковић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, МУП, Дирекција полиције, Одред жандармерије Ниш, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Нишу, ради исплате, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1277/2024 од 21.05.2024. године, у седници одржаној 19.09.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1277/2024 од 21.05.2024. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1277/2024 од 21.05.2024. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу П1 1062/19 од 09.02.2024. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца да се обавезе тужена да му на име вредности ланч пакета са којим није задуживала тужиоца за време рада, за период од 01.04.2016. године до 23.09.2021. године, исплати износ од 251.519,63 динара са законском затезном каматом на појединачне месечне износе, ближе назначене овим ставом изреке. Ставом другим изреке, утврђено је да је тужба тужиоца, у делу тужбеног захтева којим је тражио да се обавезе тужена да му на име неисплаћених трошкова за исхрану у току рада, за период од 01.04.2016. године до дана вештачења, исплати износ од 50.000,00 динара са каматом на сваки месец појединачно, повучена. Ставом трећим изреке, одбијен је као неоснован приговор тужене о стварној ненадлежности тог суда. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужилац да туженој накнади трошкове парничног поступка у укупном износу од 13.500,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 1277/2024 од 21.05.2024. године, одбијене су као неосноване жалба тужиоца и жалба тужене и потврђена првостепена пресуда у ставу првом изреке, у ставу трећем изреке и одлука о трошковима поступка садржана у ставу четвртом изреке.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, ревизију је благовремено изјавио тужилац, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о истој расправља као о посебној ревизији (члан 404. ЗПП).

Ценећи испуњеност услова за одлучивање о ревизији тужиоца као изузетно дозвољеној, Врховни суд налази да не постоје разлози предвиђени одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“ број 72/11... 18/20 и 10/23 – други закон), за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној.

Применом члана 404. став 1. ЗПП посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног суда, потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни суд цени у већу од пет судија.

Предмет тражене правне заштите је исплата на име вредности ланч пакета са којим тужена није задуживала тужиоца за време рада, за период од 01.04.2016. године до 23.09.2021 године, а побијаном одлуком тужбени захтев је одбијен. Врховни суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, с обзиром да се ревизијом оспорава утврђено чињенично стање, а одлуке нижестепених судова о основаности тужбеног захтева засноване су на примени одговарајућих одредаба материјалног права. Правилна примена материјалног права у споровима са захтевом као у конкретном случају, зависи од утврђеног чињеничног стања, па не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права. Поред тога, уз ревизију нису приложене пресуде у којима је другачије одлучивано о истоветним или сличним ситуацијама.

Како на основу изнетог произлази да у конкретном случају нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате поднета је 13.05.2019. године, а вредност предмета спора је 251.519,63 динара.

Имајући у виду одредбу члана 403. став 3. ЗПП, те да вредност предмета спора побијаног дела новчаног потраживања не прелази динарску противвредност 40.000 евра, по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то у конкретном случају ревизија није дозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Бранка Дражић,с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**